

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **P., s. r. o., so sídlom v B.**, IČO: X., zastúpeného advokátskou kanceláriou **F. P., s. r. o., so sídlom v B.**, IČO: X., proti povinnému **M. M., nar. X., bytom N., o vymożenie pohľadávky 488,41 eur s príslušenstvom**, vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. R. K. so sídlom E., Z. pod sp. zn. EX 913/2007, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. januára 2013, sp. zn. 16CoE/299/2012-51, takto

r o z h o d o l :

Odvolacie konanie **z a s t a v u j e .**

Povinnému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Zvolen uznesením z 01. 12. 2011, č. k. HEr/3510/2007-28 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a následne ju zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v spojení s ust. § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a v nadväznosti na ust. § 52 ods. 1, 2 a 3, § 53 ods. 1, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. Zmluvný vzťah medzi oprávneným a povinným zo zmluvy o úvere posúdil súd prvého stupňa ako spotrebiteľský vzťah a aplikoval naň okrem vnútroštátnej právnej úpravy (Občiansky zákonník a zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii) aj Smernicu Rady 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, konkrétne čl. 2 písm. a/, čl. 3 ods. 1, 3 a čl. 6 ods. 1 Smernice. Súd prvého stupňa konštatoval, že rozhodcovská doložka, obsiahnutá v zmluve o úvere, nebola dojednaná individuálne, čo zjavne vyplýva z jej zaradenia do Všeobecných podmienok poskytovania úveru, ako súčasť formulárovej zmluvy o úvere. Súd prvého stupňa mal za zrejmé, že vo svojich dôsledkoch bola rozhodcovská doložka

spôsobilá vytvoriť neprekonateľnú prekážku pred uplatnením ústavného práva spotrebiteľa na prístup k súdu. Uviedol, že rozhodcovská doložka v tomto zmysle zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, preto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká je neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, napadnutým uznesením zo dňa 09. 01. 2013, č. k. 16CoE/299/2012-51 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.

Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že v návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. žiadal oprávnený, aby odvolací súd Súdnemu dvoru ES na základe čl. 267 ZFEÚ predložil tri prejudiciálne otázky. Ďalej uviedol, že povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Túto povinnosť však nemožno vykladať absolútne, t. j. že vnútroštátny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Podľa odvolacieho súdu zo žiadneho ustanovenia O. s. p. nevyplýva, že všeobecný súd môže prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru návrh na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke o výklade právneho aktu EÚ len na návrh účastníka a rovnako predpokladom takéhoto procesného postupu nie je len samotná skutočnosť, že sa v konkrétnej veci aplikuje ustanovenie zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah únieových právnych noriem, alebo ak sa aplikuje ustanovenie únieového právneho predpisu. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke, týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva, je v zmysle ustálenej judikatúry Súdného dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva, týkajúca sa platnosti alebo výkladu únieového práva, je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti) musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Zároveň prejudiciálna otázka nastolená Súdnemu dvoru EÚ nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, jej potencionálne zodpovedanie musí mať reálny dosah

na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku akademickú v tom zmysle, že táto otázka nemá reálny základ v prejednávacom spore. Podľa názoru odvolacieho súdu otázka odvolateľa pod 1/ návrhu na prerušenie konania je otázka akademická, ktorá nemá základ v prejednávacom spore, a teda nie je spôsobilá ovplyvniť jeho výsledok. Z hľadiska správnosti rozhodnutia a prijatého právneho názoru exekučného súdu odvolací súd považoval druhú otázku odvolateľa za nie zásadnú, pre rozhodnutie prejednávaneho sporu nie relevantnú, pretože spor po právnej stránke nedeterminuje. Na margo tretej otázky odvolací súd uviedol, že navrhované posúdenie bol odvolací súd spôsobilý uskutočniť sám, na základe už existujúcej konštantnej judikatúry Súdneho dvora EÚ, bez potreby predložiť prejudiciálnu otázku Súdnu dvoru EÚ, nakoľko toto jeho posúdenie a zhodnotenie neexistencie potreby zahájiť prejudiciálne konanie je plne v súlade s doktrínou *acte éclairé*, ako aj s doktrínou *acte clairé*, ktoré stanovujú výnimky z povinnosti predkladania predbežných otázok Súdnu dvoru EÚ. Na tomto základe odvolací súd uzavrel, že v danom prípade nie je daný žiadny dôvod na prerušenie konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podal oprávnený, skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže o podanom odvolaní konať.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní, i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma *ex offo*. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O. s. p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejednanie veci, vyplývajúca zo zákona.

Z podania oprávneného, či už z hľadiska formálneho (najmä označenia opravného prostriedku), ako i obsahového (predovšetkým citácie relevantných zákonných ustanovení, ako aj argumentácie dôvodov a vymedzenia toho, čo účastník žiada) možno bez pochybností

vyvodit', že tento procesný úkon oprávneného v predmetnej veci, ktorým napadol uznesenie odvolacieho súdu, je odvolaním v zmysle § 201 a nasl. O. s. p.

Podľa § 201 veta prvá O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevylučuje.

Podľa § 9 ods. 1 O. s. p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa a/ v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa; prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

V predmetnej veci rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhov oprávneného na prerušenie konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím súdu odvolacieho, vydaného v rámci odvolacieho konania, počas ktorého odvolací súd môže vydávať viaceré rozhodnutia, avšak po začatí odvolacieho konania v takom prípade vždy koná ako súd odvolací. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávneného preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. zastavil bez toho, aby preskúmaval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil oprávnený, a preto mu vznikla povinnosť hradiť trovy odvolacieho konania povinnému (§ 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 1. augusta 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová